

Telecí, 7.10.18, 19. po Trojici

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Ž 78, 1-4

PÍSEŇ 98 zpívejte pánu nové písně,

VSTUPNÍ MODLITBA

Milostivý Bože, ve vděčném úžase stojíme před tajemstvím tvého odpuštění. Tys nechtěl, abychom se nekonečně trápili pod tíhou svých hříchů. Poslals toho, který vzal naše provinění na sebe a nesl naše nemoci. Slitoval ses i nad svým stvořením, které jsme porušili. Ale už zde na zemi máme ke komu přicházet se vším, co souží nás i druhé lidi. Děkujeme ti, že už nemusíme čekat na odpuštění v nejistotě. Ano, Bože, děkujeme za to, že nám je dáváš zvěstovat. Proto tě prosíme, abys nám i dnes požehnal Kristovým evangeliem. Tak posiluj naši víru, abychom ke Kristu směle přinášeli vše, s čím si nevíme rady a co skličuje i naše bližní. Pane Ježíši Kriste, pro svou oběť přijď a buď nyní Duchem svatým uprostřed nás. Ty Zmrtvýchvstalý a Přicházející, brzy skoncuješ se vším starým a všechno učíš nové. Amen.

I. ČTENÍ Lv 26, 14-17

PÍSEŇ 236 ježíši, pane nejvyšší,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, tys vzal na sebe naše nepravosti, a proto smíme již nyní povstávat k novému životu.

Dej, aby tvé evangelium mezi námi každý den působilo věci, které nás naplní úžasem. Zmocni všechny, kdo je zvěstují v církvi i ve světě. Dotkni se, Pane, své církve, aby nenaříkala, ale děkovala; aby trpělivě snášela soužení pro tvé jméno; aby ve tvém jménu zvěstovala odpuštění všem; aby proti smrti stála v naději na vzkříšení; aby se nebála, ale přede všemi vyznávala tvou vládu; aby se nespolečovala s bohatými a mocnými, ale očekávala tvůj příchod.

Prosíme za ty, kdo vládnu národům, aby nebojovali o nadvládu, ale zasazovali se o mír a spravedlnost pro všechny. Každý z nás má v srdci své zvláštní bolesti i přání, která ti nyní chceme předložit. Bože, smiluj se nad námi a požehnej nám, zasvěť obličej svůj nad námi, tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé. Pomodleme se modlitbu Páně: Otče náš ...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Ef 4, 29-32

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého. On chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení i vcházení nyní i na věky. Amen. (Ž 121,5-8)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání, 487 amen, otče, rač to dát,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 9, 1-8

Milí přátelé v Kristu,

co je lehčí? Říci, že se ti odpouštějí hříchy nebo říci, vstaň a chod’?

A jaký je v tom rozdíl?

Předně si však řekněme, že Ježíš uzdravuje pouhým slovem. Nebylo tomu tak vždycky, občas uzdravoval i svými mocnými činy, ať už malomocného vztažením ruky nebo Petrovu tchyni a jiné posedlé a nemocné pouhým dotykem. Zde však uzdravuje ochrnutého tím, že mu nejdřív řekne, že se mu odpouštějí hříchy, aby ho následně vyzval k tomu vstát a jít domů.

Ale to už trochu předbíháme. Vraťme se k tomu, co je snazší, lépe než snadnější, totiž co se ochrnutému má říci, aby se uzdravil. Když a jakmile se Ježíš vrátil do svého města, míněno Kafarnaum, už tam k němu přinášejí ochrnutého člověka, ležícího na lůžku, patrně ve velké víře, že ho Ježíš také uzdraví.

A na tuto jejich víru reaguje slovem, které bychom asi chtěli slyšet všichni. Buďte dobré mysli, odpouštějí se vám hříchy. Proč je říká zrovna člověku nehybnému na lůžku odkázanému, je otázka, Ježíš však jako by viděl víc, jednak než ti, co mu to pak vyčtou, ale jednak i ti, co mu s tak velikou vírou postiženého přinesli. Mezi to, co je vidět – ochrnutý člověk – a co už vidět úplně vždycky není –

ne snad, proč je nemocný a kdo za to může – jako spíš co člověka může trápit tak nějak obecně. Nejen otázka, co jsem komu udělal, ale i jak si se svou nemocí a jejím původem a následky mám poradit jako člověk. Jako by Ježíši šlo nejdřív o to ochrnutého trochu upokojit, uklidnit, zklidnit, dodat mu nějakou naději, dodat mu dobré myšli, aby ho nakonec mohl i skutečně uzdravit. A to nejen z jeho nemocí, ale i ze všech hrůz, které člověka mohou potkat a o nichž jsme už trochu slyšeli v 1. čtení. Budeme-li tedy porušovat Boží smlouvu.

Ale to opět předbíháme. Jednou z věcí, které lidský rod trápí už od nepaměti, je, nejen za co všechno si může sám a za co mohou spíš ti druzí, ale hlavně kde ve svém životě najít dost sil na to unést svůj vlastní život i se všemi jeho neduhy, starostmi, problémy, nemocemi, ale i radostmi, se vším, co nám náš vlastní život přináší. Jak ve svém životě obstát tváří v tvář všemu, co nás občas a někdy i často tíží snad nejvíc, kde hledat naději pro svůj život, a víru a lásku, která nás za Ježíšem současně přivádí.

Jde především o víru, která nás nese, o víru, která nás volá k životu, o víru, s níž přistupujeme k dárci našich životů, o víru, na níž slyšíme Ježíšovo buď dobré myšli. Víra, která dává naději. Víra, která žije a přináší pokoj. Všem nemocným i zdravým, na lůžku i bez něj, těm, koho něco trápí, např. vědomí vlastní viny za bídu světa, i těm, kdo se naopak netrápí ničím a veškeré těžkosti či starosti se

jim obloukem vyhýbají. Všem těm Ježíš odpouští jejich hříchy, ať jsou, jaké jsou, což nakonec ví jen on, Bůh Otec a někdy i my sami.

A že to není milost ledajaká, ukazuje hned další vývoj v uzdravování, totiž slova zákoníků neboli teologů, znalců Písma, kteří někteří hned zavěťí a aspoň skrytě obviní Ježíše z rouhání. Proč? Tedy ještě ne proč o tom všem tak smýšlejí, ale proč se podle nich Ježíš rouhal a proti komu? Ti někteří postřehli, že jednak odpouštět může jenom Bůh, byli na to i zvyklí a Ježíš se jim k tomu moc nehodil a jednak si dobře všimli toho, že toho ochrnutého dost možná trápilo i něco víc než jeho tělesný neduh a nějaký Ježíš si tu dovoluje ho uzdravovat i z toho, co už nikdo moc neviděl a nevidí. Z toho, čím si zavařil i sám Ježíš, když zde i podle zákoníků překračuje své kompetence a dělá, co nemá. Odpouští hříchy, dodává lidem naději i s dobrou myslí, a ještě vidí i do jejich vlastních myšlenek. Když je totiž Ježíš pozná, ty jejich myšlenky, okamžitě na ně reaguje se slovy proč. Tedy proč si o tom myslí něco zlého, co hůř, proč o tom smýšlejí tak zle, co ještě hůř, proč opět smýšlí zlé ve svých srdcích, aniž by to třeba ještě vůbec vyslovili.

Tak proč? A Ježíš pokračuje otázkou z úvodu našeho zamyšlení, co je teda snazší říci. Jako by úplně stačilo, kdyby Ježíš tak, jako obvykle uzdravil tím, že řekne, jen jdi, tvá víra tě uzdravila, ale on k tomu ještě musel dodat, buď v klidu, tvé hříchy jsou ti odpuště-

ny. Co na tom těm zákoníkům vadilo, asi tušíme, neradi nějaké řeči navíc slyšeli, navíc takhle důsledné, ale hlavně nemohli nebo spíš neuměli přijmout, že by tak snadné jako někoho uzdravit bylo i někomu odpustit. Ano, v celém tom oddíle o uzdravení jednoho na lůžku ležícího jde především a v první řadě o otázku odpuštění. A to nejen komu, ale i koho. Jde o to, kdo aspoň na této zemi může odpouštět něco jako lidské hříchy. Nebo vůbec odpouštět.

A Ježíš, který je tu stále v hlavní roli, a i proto na něj nezapomínejme i nám tuto otázku klade. I nám proto, že ta úvodní otázka neplatí jen pro některé svými myšlenkami rozervané zákoníky, ale každému z nás. Říci jen vstaň a choď je totiž velice jednoduché, otázka je, jestli se tak i stane, ale odpustit někomu jeho hřích, neřkuli hříchy, je někdy i dost, řekl bych až zatraceně, ale neřeknu to, těžké.

A teď proč? Nejen, že to může říci jen Bůh, ale hlavně proto, že podmínkou takového odpuštění je například vyznání vin, jistě vědomí vlastní nedostatečnosti či jednoduše to, že nejsem lepší než ten druhý než ti druzí. A Ježíš tuto moc, tuto možnost, tento dar odpustit všem, kdo se proti nám provinili, klade, dává každému z nás. Už to není jen o něm, o jednom ochrnutém člověku, na němž to celé ukázal, už je to i na nás. Na každém z nás, abychom se nebáli jít cestou někdy trochu mimoběžnou, cestou víry, naděje a lásky, ces-

tou, na níž nás zve sám Pán Ježíš přicházející se slovem, s dobrým slovem, s takřka uzdravující myšlenkou odpuštění. Každému z nás.

Milí bratři a sestry, je to na nás, na vás. Abyste však věděli, říká Ježíš, že to všechno Syn člověka jako ten první opravdu může a má tu moc i na zemi odpouštět hříchy, slyšte nakonec i ono kýžené a očekávané tak jen vstaň, vezmi své lože a jdi domů. A on opravdu vstal a odešel domů. Hotový zázrak. Kdo by to byl čekal po tom všem. Jenže aby se tak stalo, museli si všechny, přinejmenším ty jako obvykle zákonické strany projít jistým procesem a přinejmenším vnitřním zápasem právě o povahu té skutečné lidské nemoci, o to, co člověka dělá opravdu člověkem, o skutečnou povahu lidského bytí mezi ostatními lidmi, o povahu každodenního odpuštění.

A sám Ježíš jde touto cestou jako první, sám se vydává a sám upozorňuje na to, že těžší je teda sice odpouštět, ale zároveň i důležitější. Těžší je to proto, je to tak trochu na lidské možnosti, pomoci někomu, koho pronásleduje vina, je nad lidské možnosti, ale důležitější, protože ve vyšší kompetenci. Uzdravovat čistě teoreticky můžeme my sami, včasné podaným lékem, dobrou radou, či pouhou přítomností, ale odpouštět bývá někdy nad naše síly.

A teď co s tím? Nejdřív ty přítomné zástupy, ty, když to uviděly, uvědomily si, co se vlastně stalo, že došlo jednak k dalšímu zázračnému uzdravení, ale i odpuštění hříchů, zmocnila se jich i

z toho bázeň a chvění, báli se a chválili Boha za jeho velikou moc, ale hlavně, že tuto moc, takovou moc dal lidem.

A o lidi tu, milí přátelé, jde především. Kromě toho, že i lidé takřka najednou mohou odpouštět, ale i jim je odpuštěno, a i oni jsou posláni k tomu přinášet s dobrou vírou na lůžku ležící k Pánu Ježíši, aby je uzdravil a on jim k tomu i odpustí jejich hříchy a co my?

Na nás je Ježíšovo odpuštění samým Bohem přijmout, vděčně přijmout a tváří v tvář této nekonečné milosti jít dál, odpouštět všem, kdo se proti nám provinili, to už známe, ale hlavně jít a chodit cestou otázek, co nejen nás, ale i a možná hlavně naše bližní ponejvíce trápí, totiž jestli na každý ať už fyzický nebo i psychický neduh existuje nějaký lék a někdy by stačilo jen říct anebo bychom potřebovali a potřebujeme ještě něco víc.

Ježíšovu přítomnost, která nám řekne, buď dobré mysli, je ti odpuštěno vše, čím ses až dosud trápil, trápila, jsem tu s tebou a až pak vstaň a chod'.

A co teda my, lidé? Je nám dána veliká moc, snad až nelidsky veliká, nejsme však na to sami, nejsme na ten život sami, je s námi. Syn člověka na této zemi, ten, který za námi přichází, uzdravuje nás z našich nemocí a přináší nám odpuštění. A čeho? To už víme jen my sami. A dobrou mysl k tomu všemu. Amen.

PÍSEŇ 406 chval pána svého písni, 384 pomoz mi můj pane,